

Biblická hodina 07. 07. 2022

– zhrnutie biblického výkladu –

Piesne: 122 a 474

Oddiel zo Starého zákona: Ezdráš 7,27-28 – Ezdrášova ďakovná modlitba

²⁷ „Nech je zvelebený Hospodin, Boh našich otcov, ktorý vnukol kráľovi do srdca, aby okrášlil Hospodinov dom v Jeruzaleme ²⁸ a naklonil ku mne milosť kráľa, jeho radcov a všetkých mocných kniežat kráľa. Ja teda, posilnený rukou Hospodina, svojho Boha, ktorá bola nado mnou, zhromaždil som popredných z Izraela, aby išli so mnou.“

Milí Bratia a milé Sestry!

Kňaz Ezdráš, priamy potomok z rodu veľkňaza Árona, prichádza do Jeruzalema s druhou vlnou navrátilcov. Medzitým už uplynulo zopár desaťročí od znovupostavenia chrámu. Vybudovanie chrámu však bolo iba začiatkom nového života v zaslúbenej zemi. Spočiatku bolo veľmi dôležité pre navrátilcov, aby zachovali svoju čistotu a nemiešali sa s tamojšími pohanskými obyvateľmi. Ale keď už prešli desaťročia, bolo treba sa o nich starať, duchovne ich viesť a vyučovať, aby aj nové generácie hľadali Hospodina s úprímnym srdcom. Aj to bude úloha, pre ktorú sa Ezdráš presídlil do Jeruzalema.

Doposiaľ sa o ňom písalo v tretej osobe. Dozvedáme sa, že je to vysokopostavený úradník kráľovského dvora, snáď má na starosti práve náboženské záležitosti. Ale čo je ešte dôležitejšie, bol *zákonníkom, skúseným v Mojžišovom zákone a si zaumienil skúmať Hospodinov zákon, plniť ho a učiť izraelský ľud ustanovenia a právne predpisy*. Zákoník nie v tom zmysle slova, ako keď Nový zákon hovorí o Ježišových nepriateľoch, ale v tom pravom zmysle: on sa celým srdcom venoval čím lepšiemu poznaniu zákona a správaniu sa podľa neho.

Teda bol to bohabojný muž, ktorý sa síce narodil tiež už v Babylone, ale celým srdcom túžil poznať Boží zákon, čiže Jeho zjavenú vôľu a podľa nej sa zachovať. Zrejme práve tým, že skutočne tak aj žil, získal si priazeň, dôveru a rešpekt perzského kráľa. Jeho si vyvolil Hospodin v tej dobe za nástroj v záujme svojho ľudu. Kráľ mu dáva dopis, ktorý sme mohli čítať v predchádzajúcich veršoch. Cestuje pod kráľovou ochranou, vybavený všetkou pomocou aj hmotnou a finančnou podporou k službe a k obetiam v chráme. Tiež sa k nemu pridajú ďalší Izraeliti, aj kňazi, leviti, speváci, vrátnici a nevoľníci chrámu. Veď aj ich služba bude potrebná.

Po opise týchto udalostí preberá slovo sám Ezdráš a vebí Hospodina, ďakujúc mu za všetko. Tým vyznáva, že nepripisuje tento úspech sebe, ale vie, že je od Hospodina, ktorý je taký mocný, že riadi aj myšlienky a plány kráľov, všetkých mocnárov tejto zeme, a nielen tých, ktorí Ho poznajú. On je nado všetko a nad všetkými. Ezdráš vyzbrojený všetkým potrebným na cestu ďakuje za prejavenu priazeň kráľa. Nie v tom zmysle, že by on sám mal na tom nejakú zásluhu, ale tak, že je si vedomý Božieho vstupu do týchto udalostí. Totiž On vnukol kráľovi ochotu zveľadiť dom Hospodinov, poveriť Ezdráša ako aj nakloniť k tomuto zámeru aj jeho radcov a všetkých mocných kniežat kráľa.

Je dôležité si tu všimnúť, že Ezdráš za všetko vebí Hospodina. Pretože Ho pozná, má s Ním živý kontakt. *„Ja teda, posilnený rukou Hospodina, svojho Boha, ktorá bola nado mnou, zhromaždil som popredných z Izraela, aby išli so mnou.“* Táto skúsenosť ho potvrdila v tom, že môže vo všetkom pozorovať a spoznať Jeho prítomnosť, riadenie a moc. Takéto poznanie človeka vždy posilní a potvrdí vo viere a vedie ešte bližšie k Bohu. To je aj radosť Ezdrášova. Výraz, ktorý tu používa – *„Ja teda, posilnený rukou Hospodina, svojho Boha, ktorá bola nado mnou“* – prezrádza, že si je plne vedomý toho, Kto za všetkým stojí.

Ruka Hospodina bola nado mnou – znamená to ochranu, bezpečie, starostlivosť – zároveň aj vnútorné presvedčenie o tom, že táto výprava do Jeruzalema nebude neúspešná. Nech je to dnes odkaz pre nás, aby sme hľadali, skúmali, pozorovali a ďakovali za ochranu, ktorou aj nad nami bdie Jeho ruka. Možno sa nám to zrovna nepáči, ale je dobré, keď drží svoju ruku nad nami, väčšie a istejšie bezpečie ako toto, nikde nenájdeme. Nech nám dá tú milosť, aby sme vo všetkom vedeli uzrieť a objavovať Jeho prítomnosť a moc, ktorou koná pre naše dobro.

Oddiel z Nového zákona: Zjav. 3,7-13 – Posolstvo do Filadelfie

⁷ Anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: „Toto hovorí Svätý, Pravdivý, ktorý má Dávidov kľúč, ktorý otvára tak, že nikto nezatvorí, a zatvára tak, že nikto neotvorí.“ ⁸ Poznám tvoje skutky. Hľa, otvoril som pred tebou dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť. Lebo hoci máš málo síl, zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. ⁹ Hľa, dávam niektorých zo synagógy satana, čo hovoria o sebe, že sú Židia, no nie sú, ale luhajú — spôsobím, že prídu, poklonia sa až k tvojim nohám a spoznajú, že som si ťa zamiloval. ¹⁰ Pretože ty si zachoval moje slovo o vytrvalosti, aj ja ťa ochránim pred hodinou skúšky, ktorá príde na celý svet preveriť obyvateľov zeme. ¹¹ Prídem čoskoro! Pridrži sa pevne toho, čo máš, aby ti nikto nevezal veniec! ¹² Toho, kto zvíťazí, urobím stĺpom v chráme svojho Boha, takže von z neho už nikdy nevyjde. Napíšem naň meno svojho Boha aj meno mesta svojho Boha — nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha, aj moje nové meno. ¹³ Kto má uši, nech počúva, čo Duch hovorí cirkvám.“

Milí Bratia a milé Sestry!

Čítali sme jeden zo siedmich listov, ktoré sú adresované cirkvám v Malej Ázii; je venovaný zboru vo Filadelfii. Aké pekné meno má toto mesto: *bratská láska*. Zároveň vidíme, že aj tento zbor žil tu v láske Ježiša Krista a Pán Ježiš nevyčíta mu nič; čítame len chválu a uznanie za to, ako obstáli vo viere.

Ježiš sa tu predstaví ako kto má Dávidov kľúč (Iz 22,22), symbol moci a múdrosti. Kľúče znamenajú vždy moc – otvárať či zatvárať a vpúšťať alebo nepúšťať cez dvere. On má moc otvoriť alebo zatvoriť a bude tak, ako robí, nikto to nemôže zrušiť. On má moc otvoriť alebo zatvoriť aj pred nami situácie, miesta, príležitosti, možnosti – a to je dobré, že nezávisíme od ľudí alebo osudu, ale diane nášho života má v moci On. Nadto – čo je najdôležitejšie - On má kľúče „od neba“: komu On otvorí, môže si byť istý, že ho odtiaľ nikto nemôže dostať von. Pre naše spasenie, pre náš vstup do neba On všetko vykonal, keď sa obetoval za nás na golgotskom kríži. A tí, ktorí Ho prijali (jedinou cestou do neba je Ježiš), v Neho uverili, majú večný život, nikto im ho nemôže viať.

Tu hovorí Ježiš o tom, že aj pre cirkev vo Filadelfii otvoril dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť. A to je fantastické. Márne by sa hocikto pokúšal, vlastnými silami či ctnosťou neuspeje, ale dvere Jeho lásky a milosti, ku spásu, k cieľu, ktorý On určil, sú otvorené; nemôžu byť zavreté, pretože vyššej moci nad Neho niet. Piamy kontakt s Ním je daný a aj zostáva pre zbor, ktorý je Mu verný.

„*Lebo hoci máš málo síl, zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno.*“ Je povzbudivé tu čítať, že nie je to veľký zbor, nemá mimoriadne schopnosti, dokonca je malý a ľudsky slabý. Ale predsa nezáleží na ľudskej sile, ale na Pánovej. A na tom, ako sme s Ním spojení, na Neho naviazaní, ako s Jeho mocou počítame. Málo síl môže byť s Ním dosť, ale aj veľa môže byť málo bez Neho. Nejak tak, ako hovorí apoštol Pavel: „*Lebo keď som slabý, vtedy som silný.*“ (2K 12,10) Lebo s vierou prijal: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.*“ A zbor vo Filadelfii dobre vedel, že sa nemá spoliehať na svoju malú silu, ale sa držal Pána, zachoval si Ho v srdci a vytrval, keď sa bolo treba k Nemu priznať. Vytrval a nezaprel. Meno Ježiša bolo pre nich nado všetko vzácne.

Zo slov „*zo synagógy satana, čo hovoria o sebe, že sú Židia, no nie sú, ale luhajú*“ môžeme pochopiť, že aj vo Filadelfii sa vyskytovali falošní učitelia, ktorí spôsobili neistotu a chceli ľudí odrádzať od Krista. Mohlo to byť vynucovanie si zachovať sa podľa starozákonných predpisov, ktoré však sami nedodržiavali. Dôraz je teraz však na tom, že sám Pán im dá dôkaz o tom, ku komu sa On priznáva: „*spôsobím, že prídu, poklonia sa až k tvojim nohám a spoznajú, že som si Ťa zamiloval.*“ Nakoniec musia uznať, že Ježiš si zamiloval svojich verných, oni sú Jeho praví nasledovníci. Poklona patrí vlastne Pánovi Ježišovi.

„*Pretože ty si zachoval moje slovo o vytrvalosti, aj ja Ťa ochránim pred hodinou skúšky, ktorá príde na celý svet preveriť obyvateľov zeme.*“ Je teda zrejmé, že ani Filadelfia

sa nevyhne skúškam a prenasledovaniu. Ale má tú navyššiu ochranu. Ochránim Ťa - ako aj sľúbil Pán Ježiš svojim učeníkom pred svojim odchodom, že v hodine skúšky môžu počítať s prítomnosťou a múdrosťou Jeho Ducha svätého.

„Prídem čoskoro! Pridrži sa pevne toho, čo máš, aby ti nikto nevezal veniec!“ Aj tu je prítomná viera v skorý príchod Pána. `Čoskoro` neznamená vypočítateľný termín, ale pripomína, aby sme mali toto prisľúbenie na pamäti a tak boli na pozore. Veniec – ozdoba a odmena pre vífaza – už je pripravený, tak pozor, aby sme oň neprišli. Netreba konať nič mimoriadneho, len sa držať toho a zachovať, čo sme prijali, čo od Neho máme.

Napokon aj tento list obsahuje zasľúbenie pre vífaza, pe toho, kto v zápasoch vytrvá vo vernosti a obstojí: *„Toho, kto zvíťazí, urobím stĺpom v chráme svojho Boha, takže von z neho už nikdy nevyjde.“* Stĺp je symbolom neoblomnosti. Je to zasľúbenie o tom, že verných si ctí náš Pán. Jeho nasledovníci v zásade tvoria obrazne jednu budovu, jeden chrám – čiže sú nejakou (sú)časťou toho celku, v ktorom je On posvätený vo svete. Byť však stĺpom v chráme, to je veľká česť. Stĺp je vždy viditeľný, je ozdobou budovy, ale hlavne, staticky má veľkú úlohu, spočíva na ňom strešná konštrukcia alebo iná časť budovy. Oproti stenám nosí ťažšie bremeno. Pevnosť, stálosť a vytrvalosť vo viere dáva takýmto kresťanom výsadu stať sa akoby stĺpom v chráme.

To, že *„Napíšem naň meno svojho Boha aj meno mesta svojho Boha – nového Jeruzalema, ktorý zostupuje z neba od môjho Boha, aj moje nové meno“* vyzdvihuje, že vífazi vo viere sú Jeho vlastníctvom. Vo viere môžeme si byť istí aj my, že On za mňa zaplatil a tak si ma učinil svojim vlastníctvom. Jeho meno na mne znamená, že patrí Jemu, záleži Mu na mne a nemusím sa báť, že by sa vzdal svojho vlastníckeho práva na mňa. Dokonca v tom novom svete, v Jeho kráľovstve budem Ho môcť poznať tak, ako to tu ešte nie je možné – dá mi poznať svoje nové meno, tým seba samého.

Aj tu je otázkou na konci, ako Jeho slovo počúvame? Pretože, kto má uši, kto má tú schopnosť, mal by Ho počúvať a podľa toho sa zachovať. *Amen.*